№ 180 (804) Rok IV. Warszawa, 13 sierpnia 1923 r.

DZIENNIK KOMISARJATU RZĄDU NA M. ST. WARSZAWĘ

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM ŚWIĄT I NIEDZIEL.

Ogłoszenia: a) Instytucji państwowych i komunalnych mk. 12000 za wiersz nonparelu b) Instytucji i osób prywatnych 18400 mk. za wiersz nonp. pierwszy raz za każdy następny raz 25 proc. ustępstwa. c) Trzykrotne ogłoszenie o zgubieniu paszportu wewnętrznego lub dowodu osobistego 250 0 mk, d) Trzykrotne ogłoszenie (do trzech wierszy o zgubieniu wszelkich innych dokumentów 40000 mk. Ogłoszenie o koncesji 180000 mk. Szerokość wiersza wynosi 25 liter.

Prenumerata: Miesięcznie z dostarczeniem do domu 38400 mk. Cena egzemplarza pojedyńczego w redakcji 1800 mk.

Adres: Senatorska 12, (pałac Blanka) lewa oficyna, I-e piętro. Redakcja pokój Nr. 7. Administracja pokój Nr. 7.
Telefon Nr. 15-84.

Treść numeru 180-go.

Dział urzędowy

Z Komisarjatu Rządu:

Kary prasowe.

Komisarjat Rządu na m. st. Warszawę pociąga do odpowiedzialności karnej z art 263 K. K. redaktora czasopisma p. n. „Słowo Robotnicze" za umieszczenie w N rze 4 wzmianki p. t. „Czy zapowiedź" mogącej wywołać niepokój publiczny.

* * *

Komisarjat Rządu na m. st. Warszawę, upatrując w ustępach artykułu zatytułowanego „Zbójkotowali", zamieszczonego w N-rze 8 czasopisma „Głos Opozycji" cechy przestępstwa w art. 154 K. K. przewidzianego, redaktora wymienionego czasopisma pociąga do odpowiedzialności karnej.

Okólnik № 74.

Do wszystkich pp Wojewodów, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komendanta Głównego Policji Państwowej.

Z powodu wydania rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22-go grudnia 1922 r. w przedmiocie opłat stemplowych od poświadczeń odbioru zamieszczanych na asygnacjach władz i urzędów państwowych (Dz. U. № 3, poz. 15 z roku 1923) zwróciły się niektóre władze i urzędy państwowe do władz skarbowych z zapytaniami, w których dały wyraz wątpliwościom, nasuwającym się przy stosowaniu ustawy z dnia 28 października 1921 r. o opłatach stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru sum pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych (Dz. U. № 92, poz. 676) oraz wymienionego wyżej rozporządzenia.

Celem usunięcia tych wątpliwości Ministerstwo Skarbu udzieliło pismem z dn. 22/23 r. L. 2584/D.O następujących wyjaśnień:

A. Do ustawy z dnia 28 października 1921 r.

Powołana ustawa ustanawia opłaty stemplowe, jak wskazuje przytoczony wyżej napis zamieszczony nad jej tekstem, od dwu rodzajów dokumentów, odróżniających się zasadniczo treścią, a mianowicie:

I) od rachunków,

II) od poświadczeń odbioru sum pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych.

I. RACHUNKI (artykuły 1, 2, 6 i 8 ustawy)

Od rachunków, za które w myśl art. 2 należy uważać pisma, które wystawca doręcza odbiorcy celem stwierdzenia należności za dostarczone rzeczy ruchome, wykonane prace lub usługi, albo też za innego rodzaju świadczenia — przewidziana jest w art. 1 opłata w wysokości 2 marki od każdego nawet niecałego tysiąca marek należności, wymienionej w rachunku.

(Opłatę, obl czoną w sposób powyższy jeśli nie jest podzielna przez 100, należy w myśl art. 13 ustawy z dnia 24 marca 1923 roku Dz. U. Nr. 44, poz. 295 zaokrąglać wzwyż do pełnej setk).

Opłatę winien uiścić wystawca rachunku przed doręczeniem go odbiorcy w jeden ze sposobów, określonych w §§ 10, 13 i 14 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 grudnia 1921 r. Dz U. Nr. 107, poz. 785, a więc bądź znaczkami stemplowymi, umieszczonymi na rachunku i skasowanymi w sposób, wskazany w § 10, bądź gotówką w kasie skarbowej od każdego poszczególnego rachunku, z zachowaniem formalności przewidzianych w § 13, bądź wreszcie bezpośrednio gotówką w kasie skarbowej naraz od wszystkich rachunków, wystawionych w ubiegłym miesiącu kalendarzowym, z zachowaniem formalności, przewidzianych w § 14. Ten ostatni sposób uiszczenia mogą stosować tylko instytucje, wymienione w § 14, i osoby, którym na ten sposób uiszczania opłat zezwoliła właściwa izba Skarbowa.

II. POŚWIADCZENIA ODBIORU (POKWIT.)

1. Rodzaje poświadczeń odbioru (art. 11, 12 i 13 ustawy)

Co do poświadczeń odbioru, to ustawa rozróżnia — ze względu na wysokość przewidzianych od nich opłat — dwa rodzaje, a mianowicie:

a) poświadczenia odbioru, określone w art. 11 i

b) poświadczenia odbioru, określone w artykułach 12 i 13.

Przedmiotem dalszych wyjaśnień są poświadczenia odbioru, wymienione pod a), gdyż wymienione pod b) mają zastosowanie tylko w obrocie z instytucjami kredytowemi, wymienionemi w art. 12.

2) Poświadczenia odbioru, podlegające opłacie w myśl art. 11 ustawy.

Wedle art. 11 ustawy o opłacie, ustanowionej w tymże artykule, a mianowicie w wysokości 5 marek od każdego nawet nie całego tysiąca marek,—którą to opłatę należy po obliczeniu zaokrąglać wzwyż do kwoty, podzielnej przez 100 mk. podlegają „poświadczenia odbioru sum pieniężnych lub papierów wartościowych, wystawione na dowód, że dłużnik dopełnił zobowiązania".

Z przytoczonego brzmienia art. 11 ustawy wynika, że niekażde poświadczenie odbioru (pokwitowanie) sumy pieniężnej lub papieru wartościowego podlega bezwzględnie wymienionej wyżej opłacie, lecz tylko takie, które wierzyciel wystawia dłużnikowi na dowód, że ten ostatni dopełnił względem niego zobowiązania przez wręczenie mu sumy pieniężnej lub papieru wartościowego.

Wystawienie poświadczenia odbioru, podlegającego opłacie, musi więc w każdym poszczególnym wypadku poprzedzić za istnienie takiego stosunku obligatoryjnego między dwoma osobami, aby jedna z nich stała się wobec drugiej dłużnikiem. Taki stosunek obligatoryjny może powstać między dwoma osobami nietylko na zasadzie umowy o pożyczkę, lecz także na zasadzie innych umów, rodzących zobowiązanie jednego kontrahenta do zapłacenia drugiemu kontrahentowi pewnej należności. N. p.: przy umowach kupna - sprzedaży kupujący zobowiązuje się zapłacić w pewnym oznaczonym terminie cenę kupna, przy umowach o dostawę zobowiązuje się odbiorca zapłacić wynagrodzenie za dostawę przy umowach o wykonanie pracy lub pewnego świadczenia biorący pracę lub przyjmujący świadczenie zobowiązuje się zapłacić wynagrodzenie za wykonanie pracy lub świadczenia i t. p.

3 Skarb Państwa w roli dłużnika.

Stosunek obligatoryjny, określony w ustępie poprzednim powstaje także często między Skarbem Państwa a osobami prywatnemi. Skarb Państwa, występując jako dłużnik w stosunku do osób prywatnych bądź na zasadzie prawa publicznego, bądź też umów natury prywatno-prawnej, i wypłacając należność, musi żądać od wierzyciela, aby wystawił mu poświadczenie odbioru na dowód, że dopełnił względem niego swego zobowiązania. Wierzyciel może wystawić poświadczenie odbioru dla Skarbu Państwa albo na rachunku, którym stwierdza swą należność, albo na oddzielnym papierze, albo wreszcie na asygnacji (budżetowej, funduszów specjalnych) lub na zleceniu wypłaty z rachunku bieżącego

4. Poświadczenia odbioru wolne od opłaty (art. 14 i 32 ustawy).

Nie wszystkie poświadczenia odbioru, wystawiane przez wierzycieli na dowód. że Skarb Państwa dopełnił względem nich zobowiązania, podlegają opłacie. W art. 14 ustawy wymieniony jest cały szereg poświadczeń odbioru, uwolnionych od opłaty. Najważniejsze znaczenie dla władz i urzędów państwowych mają postanowienia, zawarte w punktach 4) do 6), 8) do 10 i 12) tego artykułu, a w szczególności postanowienie, zawarte w punkcie 12), wedle którego uwolnione są także od opłaty poświadczenia odbioru, zamieszczone na rachunkach, wręczonych przez wierzyciela dłużnikowi, jeśli dotyczą należności, wymienionej w rachunku

Nie mniej ważnem jest także postanow. art 32 ustawy na którego zasadzie pozostały w mocy uwolnienia od opłaty stemplowej poświadczeń odbioru, przewidziane w ustawach Rzeczypospolitej Polskiej. wydanych przed ustawą która jest przedmiotem wyjaśnień. Uwolnienia takie przewidziane są np. w art. 14 ustawy z dn. 11 kwietnia 1919 roku o rzeczowych świadczeniach wojennych (Dz. U. № 32 poz 254) w art. 19 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. o osobistych świadczeniach wojennych (Dz. U. № 67 poz. 401) w art. 27 ustawy z dnia 21 lutego 1921 r. o obowiązku odstępowanie zwierząt pociągowych i wozów na rzecz Państwa (Dz. U. № poz. 166 i t. d.

5. Sposób uiszczania opłaty. (art. 16 i 18 ustawy §§ 10 do 15 rozp.) Ministra Skarbu z dnia 12/XII 1921 r.

Opłatę stemplową od poświadczeń odbioru wystawianych w kraju obowiązany jest uiścić wystawca przed doręczeniem ich odbiorcy a to w jeden, ze sposobów wskazanych wyżej w ustępie A. I. ustęp ostatni.

B. Do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 grudnia 1922 roku Dz. U. Nr. 3 poz. 15 z r. 1923 Monitor Polski Nr. 10 z 1923 r.

1. Potrącenie opłat od poświadczeń odbioru na asygnacjach.

Ponieważ sposoby uiszczenia opłat, wskazane wyżej w ustępie A. II. 5 okazały się niepraktycznemi w zastosowaniu do poświadczeń odbioru zamieszczonych przez wierzycieli Skarbu Państwa na asygnacjach

przy odbiorze należności z kas skarbowych a to z powodu zachodzącej częstokroć konieczności użycia wielkiej ilości znaczków stemplowych, a przy uiszczeniu gotówkowem z powodu trudności technicznych, zarządziło Ministerstwo Skarbu w powołanym rozporządzeniu z dnia 22 grudnia r. ub., aby opłaty stemplowe od poświadczeń odbioru, zamieszczanych na asygnacjach, potrącane były w sposób określony w § 2 owego rozporządzenia.

Ministerstwo Skarbu wyszło przytem z założęnia że władza i urzędy, asygnujące należności sprawdzając rachunki, stanowiące podstawę asygnowania, albo wydając decyzję na których podstawie następujące asygnowanie należności mogą z większą łatwością niż to stać by się mogło w kasach skarbowych ustalić czy poświadczenie odbioru, które wierzyciel ma zamieścić na asygnacji podlega opłacie, czy nie w razie twierdzącym obliczyć przypadającą opłatę i zarządzić jej potrącenie w sposób dogodny dla wierzyciela, a zabezpieczający przytem interes Skarbu Państwa.

Jest rzeczą jasną, że potrącenie omawianej opłaty może być tylko wówczas prawidłowe jeśli funkcjonarjusze władz i urzędów dokonywujący czynności asygnowania przyswoją sobie dokładnie wymienione wyżej przepisy ustawy i rozporządzeń Ministra Skarbu i będą mieli na uwadze powyższe wyjaśnienia a ponadto zamieszczone poniżej wskazówki i zarządzenie.

2. Potrącenie opłat od poświadczeń odbioru na zleceniach wypłaty.

(Rozp. Min. Skarbu z dnia 14 sierpnia 1922 r. Dz. Urz. Min. Skarbu № 21, poz 354, — „Monitor Polsai" № 201 z 1922 r.)

W sposób określony w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 22 grudnia 1922 r. należy dokonywać także potrąceń od poświadczeń odbioru zamieszczanych na zleceniach wypłaty z rachunków bierzących (wzór 2 do rozporządz. Min. Skarbu z dn. 14 sierpnia 1922 r) ponieważ zlecenia takie nie odróżniają się co do istoty swojej niczem od zwykłych asygnacyj.

3. Powtórne wystawienie poświadczenia odbioru.

Okoliczność że wierzyciel Skarbu Państwa zamieścił poświadczenie odbioru na rachunku — jak wyjaśniono wyżej w ustępie II. 4. wolne od opłaty stemplowej nie wpływa na potrącenie opłaty od poświadczenia odbioru zamieszczonego powtórnie na asygnacji (zleceniu wypłaty), gdyż dopiero poświadczenie odbioru, zamieszczone na asygnacji, stanowi dowód, że Skarb Państwa dopełnił istotnie względem niego swego zobowiązania.

4. W jakich przypadkach nie można dokonać potrącenia.

Wedle brzmienia § 1 rozp. Min Skarbu z dnia 22 grudnia 1922 r. potrącenie opłaty może być dokonane tylko od poświadczeń odbioru, zamieszczanych na asygnacjach. Wobec tego nie można potrącać opłaty przy asygnowaniu należności, jeśli wedle dyspozycji władzy lub urzędu asygnującego ma ona być wypłacana w inny sposób, jak w kasie skarbowej do rąk wierzyciela, a więc np. ma być przesłana pocztą (przekazem pocztowym) lub przekazana na rachunek wierzyciela w banku, w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej lub Pocztowej Kąs e Oszczędności, lub też przesłana do wypłaty za pośrednictwem wymienionych wyżej instytucji kredytowych, ponieważ w takich wypadkach wierzyciel nie zamieści na asygnacji poświadczenia odbioru od którego należałoby potrącić opłatę.

Wierzyciel wystawi poświadczenie odbioru dopiero przy odbiorze należności z poczty, banku, P. K. K. P. lub P.K O, i wówczas otrzymując pieniądze z banku P. K. K. P. lub P. K. O. — uiści od tego poświadczenia odbioru opłatę w jeden ze sposobów, wskazanych w ustępie A.II 5, o ile takie poświadczenie odbioru w danym przypadku będzie podlegało opłacie.

C. Adnotacja usprawiedliwiająca niedokonanie potrącenia. Ponieważ przy realizowaniu w kasach skarbowych asygnacji, przy których nie dokonano potrąceń, wyłaniają się często wątpliwości, czy stało się to przez przeoczenie, czy też z tego powodu, że poświadczenie odbioru, które ma być zamieszczone na asygnacji, nie podlega opłacie stemplowej, Ministerstwo Skarbu postanawia, że w takich razach winni funkcjonarjusze zarówno władz centralnych jakoteż władz i urzędów podwładnych, zamieszczać na każdej asygnacji (zleceniu wypłaty), przy której nie dokonano potrącenia, adnotację, usprawiedliwiającą niedokonanie potrącenia, następującej treści zastosowanej do danego przypadku: „Pokwitowanie nie podlega opłacie", albo „Pokwitowanie wolne od opłaty w myśl art. 14 punkt . . . , .) tu należy wymienić cyfrę dotyczącego punktu) ustawy z dn. 26 października 1921 r." albo „Pokwitowanie wolne od opłaty w myśl art. . . . . . ustawy z dnia . . . . Dz. U. Nr. . . . . poz. . . ").

Miejsce wykropkowane należy wypełnić datami odnośnej ustawy.

Powyższe wyjaśnienia jakoteż zarządzenie, zawarte w ustępie c) należy bezzwłocznie podać do wiadomości podległym organom, sprawdzającym rachunki i wystawiającym asygnacje oraz polecić równocześnie jaknajdokładniejsze zaznajomienie się z niemi i stosowanie się do wskazanych w nich przepisów ustawy i rozporządzeń Ministerstwa Skarbu, a to pod rygorem odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną Skarbowi Państwa przez zaniedbanie nałożonych na nich obowiązków.

Minister Spraw Wewnętrznych
Kiernik.

Dział nieurzędowy

POSIEDZENIE RADY MINISTRÓW

Rada Ministrów na posiedzeniu dnia 9 b. m. uchwaliła wniosek p. Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w sprawie przystąpienia Polski do instytutu studjów słowiańskich w Paryżu. Projekt Śląskiej ustawy o zmianie ustawy niemieckiej o podatku od pojazdów mechanicznych; wniosek ministra Sprawiedliwości w sprawie zmiany taksy dla komorników sądowych i wniosek Ministra Rolnictwa Dóbr państwowych w sprawie odstąpienia gruntu miastu Puławy oraz projekt ustawy w przedmiocie zwolnienia zakładów zdrojowych w Inowrocławiu od charakteru użyteczności publicznej. Na tym samym posiedzeniu Rada Ministrów w dalszym ciągu obradowała nad sprawą zespolenia władz pierwszej i drugiej instancji i reformy administracji. Następnie p. Andrzej Bajda nadzwyczajny komisarz do zwalczania drożyzny przedstawił swoje dotychczasowe zarządzenia w kierunku zwalczania objawów spekulacji i lichwy, wywołanych drożyzną, a w szczególności zakomunikował wynik zarządzeń, mających na celu wykrycie tajnych składów i artykułów spożywczych, które spekulanci handlowi przetrzymują w celu uzyskania wyższych cen. Przedstawił również program dalszej pracy w kierunku zwalczania drożyzny i i przyjścia z pomocą konsumentom przez tworzenie zapasów zbożowych przy pomocy Głównego Urzędu Żywnościowego w Poznaniu oraz uregulowania obrotów cukru, węgla i innych artykułów pierwszej potrzeby. W końcu uzasadnił nadzwyczajny komisarz potrzebę uchwalenia przez Radę Ministrów rozporządzenie w przedmiocie przekazania Ministrowi Spraw Wewnętrznych prawa do wydawania rozporządzeń w zakresie magazynowania i ujawniania zapasów przedmiotów powszedniego użytku. W dyskusji uzupełnił referat p. nadzwyczajnego komisarza p. minister Spraw Wewnętrznych, poruszając równocześnie sprawę wydanych zarządzeń walutowych i zwalczania spekulacji walutowej

Redaktor: W. Waraszewski.

Drukarnia F. Syrewicza i Skl. Senatorska 28-30